

Haar redder.

„Kinderen,” zei meester 's middags,
„Met de ijspret is 't gedaan,
Want de thermometer wijst al
Eén graad onder 't nulpunt aan.”

„Hè,” dacht Corrie van boer Japik,
„Wat is meester toch gauw bang,
Achter bij ons op den Singel,
Rijden ze nog dagen lang.

Nu, ik stoor me niet aan praatjes,
'k Zal straks zelf wel kijken gaan,
En 'k wil wedden, dat een wagen
Nog wel op het ijs kan staan.”

En na schooltijd stapte Corrie
Met de schaatsen in haar tasch
Naar den Singel achter 't weiland,
Waar een gladde baan nog was.

Och nu ja er lag wat water,
Maar wat gaf ze daar toch om!
Vlug de schaatsen aangeboden
En dan zwieren op de kom.

Wacht, die stok kan ook wel dienst doen,
Want Jan Bos en Geertje Prei,
Kwamen vast ook schaatsen rijden,
Dat gaat fijn, zoo op een rij!

Jammer, dat de schemer inviel,
Ja, zoowaar daar kwam de maan
Achter donkre, grauwe wolken
Als een zilvren bal vandaan.

Hè, wat flauw! dat zij alleen bleef,
Kom, dan nog één baantje maar!
't IJs, dat kraakt nu toch wel leelijk
En wat wiebelde het raar!

Krik, krak, krik, een bijt, o help me!
Gilt en schreeuwt het arme kind.
Maar geen menschenhulp komt dagen
Ze glijdt weg, verdwijnt gezwind.

Thuis heerscht groote ongerustheid.
„Hoor eens Japik, roep den hond.
Laat hij Corrie vlug gaan zoeken.”
„Gauw dan Bello, ga terstond.”

En boer Japik, en zijn vrouwtje
Volgen nu het slimme dier,
Die eerst snufflend loopt te zoeken
Nu eens daar en dan weer hier.

Maar opeens met groote sprongen,
Loopt hij blaffend naar den plas,
En bereikt weldra het ijsvlak,
Waarin Cor verzwonden was.

„Is het waar? Ligt daar Cor's hoedje?
En die bijt? O, vrouw, ons kind!
Bello, hond, toe zoek het vrouwtje,
Geve God, dat je haar vindt.”

Bello waagt den sprong in 't duister,
Ja, hij grijpt met al zijn kracht,
In zijn tanden klemt hij Corrie
Als een levenlooze vracht.

Droevig keeren ze nu huiswaarts,
Bello druipend, volgt den stoet.
Niemand let er op den redder
Op dien hond zou trouw en goed.

'k Ben aan 't eind van mijn historie,
't Wonder was zoo heerlijk groot,
Corrie werd door dokters kunde
Toch gered nog van den dood.

„Vader!”, bad ze op haar ziekbed,
„O, vergeef me al mijn kwaad
En laat mij toch nooit vergeten
Bello's groote heldendaad.”

W. BLOMBERG—ZEEMAN.

